

a tedy osobou, provozující zase obchodní podnik, pro který měla obchodní místnosti od žalobkyně najaty, vystupujíc jen pod kolektivní firmou veřejné společnosti (§§ 11 ex. ř. a 373 c. ř. s.). Rozhodnutí tohoto Nejvyššího soudu č. sb. n. s. 4175, k němuž dovolání odkazuje a na něž se odvolává, nevztahuje se vůbec na případ, o který tu běží. Nebyl-li však dosud nájemní poměr mezi žalobkyní a Josefou G-ovou zrušen, z něhož právě žalovaná společnost odvozuje své oprávnění k užívání obchodních místností, neprokázala žalobkyně základu své žaloby, že totiž žalovaná společnost užívá obchodních místností bez právního důvodu.

Čís. 5675.

Podle předpisů práva platného na Slovensku a v Podkarpatské Rusi jest ku projednání pozůstalosti po zletilé osobě vojenské, jež konala vojenskou službu z povolání, příslušným okresní soud, v jehož obvodě byla posádkou.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1926, Nd I 8/26.)

Záporný spor o příslušnost mezi okresním soudem v Písku a okresním soudem v Bratislavě ku projednání pozůstalosti po Janu Š-ovi, zemřelém dne 28. července 1923 v Petržalce u Bratislavy, rozhodl Nejvyšší soud v ten způsob, že stanovil příslušnost okresního soudu v Bratislavě.

D ů v o d y:

Podle spisů byl Jan Š., 26-letý, svobodný, do Písku příslušný, rotmistem v činné službě u pěšího pluku čís. 39 v Petržalce a byl dne 27. července 1923 degradován z rotmistra na prostého vojína v záloze, ale dříve než mohlo býti provedeno jeho přeložení do zálohy, utopil se v Dunaji dne 28. července 1923. Zemřel tedy v aktivní službě vojenské. Podle jurisdikční normy, platné v historických zemích Čsl. republiky, a to podle §§ 65 a 68 odst. první měl by zůstavitel své obecné sudiště v Bratislavě, takže podle §u 105 j. n. byl by k projednání pozůstalosti — jež záleží v peněžní hotovosti — místně příslušným okresní soud v Bratislavě. Nejinak jest tomu také podle práva platného na Slovensku. Podle §u 7 prvý odstavec zák. čl. XVI. z roku 1894 jest k projednání pozůstalosti příslušným okresní soud, na jehož území měl zůstavitel své poslední ř á d n é b y d l i š t ě. O vojenských osobách není tam zvláštního ustanovení, ale protože zákon o pozůstalostnom pokračovania pojem »bydliště« zvlášť nevymezuje, dlužno za to míti, že aspoň při zletilých osobách vojenských, které konají vojenskou službu z povolání, jest místo posádky zároveň místem jejich bydliště (srov. také Hora »Nauka o organizaci a příslušnosti soudů, díl I.« str. 166). Tak by tomu bylo i tehdy, kdyby se vzal v úvahu § 26 uherského civilního řádu soudního zák. čl. I. z roku 1911, který jedná o příslušnosti pro majetkové spory, pro které jest stále místo posádky sudištěm na výběr

daným, ale jen tehdy, jestliže dotyčná vojenská osoba »plní toliko svou brannou povinnost«. Tento předpoklad v tomto případě nedopadá, protože podle obsahu spisů nastoupil Jan Š. vojenskou službu asi roku 1916, byl tedy u vojska již 9 roků, konal vojenskou službu jako rotmistr z povolání a pro takové vojenské osoby má místo posádky význam řádného bydliště (srov. Gottl »Ungarische Zivilprozessordnung« poznámky k §u 26). Nezáleží tedy na tom, že zletilý zůstavitel před nastoupením vojenské služby asi v 17 letech bydlel u svých rodičů v Písku.

Čís. 5676.

Oznámení poddlužníka ve smyslu §u 295, druhý odstavec (§ 39 čís. 2) ex. ř. jest vyříditi rozhodnutím soudu, zda a ohledně kterých služebních požitků zůstává povolení exekuce v platnosti a ohledně kterých se zrušuje; nestačí ponechati rozhodnutí případnému sporu dle §u 308 ex. ř.

Pro poddlužníka-stát počíná lhůta k rekursu doručením usnesení úřadu plat poukazujícím; nezáleží na tom, kdy došlo finanční prokuratuře.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1926, R II 395/25.)

Návrh poddlužníka (eráru), by byla zastavena exekuce povolena na služné dlužníka, státního zaměstnance, soud první stolice zamítl, rekursní soud k rekursu finanční prokuratury exekuci zastavil. **D ů v o d y:** Rekursu dlužno přiznati oprávněnost. Dle §u 295 ex. ř. může veřejný úřad, poukazující plat, v tomto případě zemské finanční ředitelství v Brně, má-li za to, že vedení exekuce odporuje zákonným předpisům, soudu podati oznámení o nepřipustnosti exekuce a rekurssem napadnutí zákaz placení. Dle §u 39 druhý odstavec ex. ř. jest považovati takové úřední oznámení za návrh na zastavení exekuce. V tomto případě zemské finanční ředitelství oznámilo soudu, že požitky žalovaného, jež byly zabaveny a přikázány, nedosahují existenčního minima 6.000 Kč, čímž jest zjištěno, že byla exekuce vedena na věc (pohledávku), která dle platných předpisů jest z exekuce vyloučena, a tu dle výslovného předpisu §u 39 čís. 2 ex. ř. jest exekuci zastaviti.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl rekurs finanční prokuratury pro opožděnost.

D ů v o d y:

Vymáhající věřitel jest v právu, pokud uplatňuje, že rekurs finanční prokuratury měl býti odmítnut jako opožděný. Usnesení prvního soudu bylo zemskému finančnímu ředitelství v Brně doručeno 27. října 1925, rekurs proti němu byl finanční prokuraturou podán teprve 25. listopadu 1925, tedy po uplynutí zákonné osmidenní lhůty rekursní. Zcela nerozhodno jest, že podle tvrzení finanční prokuratury došlo jí soudní usnesení teprve 21. listopadu 1925, neboť její názor, že rekursní lhůta počíná